

Böszörményi Zoltán

A szellem kenyérében a kovász

*Mihozzánk álruhában,
hisz nagykabátja nincsen,
eljár egy titkos vendég,
és az a vendég Isten.*

(Szócs Géza: Liberté 1956)

Megdermedt körülöttem a világ, amikor elmentél, te bátrak bátra. Felöltötted ruhádat, búcsút sem intve kisiettél a ködös őszbe. Itt hagyta minket a délibáb kezében tündöklő minden-ségben.

A szellem csatáiban edzeted magad, és azt akartad, mindenki legyen olyan, mint tenmagad: sziporkázó, megdöbrentő, mély és meg nem alkuvó Szent István, Szent Imre vagy Szent László.

Most nem áll rikkancs a Délinél, mégis lehozta a hírt a Daily Mail: Szócs Géza, mielőtt partot ért, újra elhajózott az örökkévalóság országába nemesi okmányaiért.

A papír fehér mezején minden harcos megpihen, mielőtt csatába szállna a feltámadással. Te is ott állsz most a vakító fényben, kémlelő tekinteted biztos pontokat keres, a visszatekintő tájat megszínezed még egy utolsó akarattal, egy utolsó lázadással.

Aztán csak köd, foszlós kenyér, tünemény, a nyárutó gyöngy-sorai hullnak szerteszét, én pedig arra kérem a Fennvalót, hozzon vissza a valóságba.

Egyszer Zsuzsival ültetek a nizzai tengerparton, lábad fürdetted a hullámokban, mosolyogva mondtad: a víznek mily selymes a keze.

Selyemkereskedelem helyett Petőfi-szobrot avattál Kínában, Janus Pannoniusként vitted a hírünket New Yorkba, Moszkvába, Londonba, Rómába, Párizsba. A világ legnagyobb költőit hoz-

tad Budapestre, és nem ment el a kedved, ha a Csendes-óceán partjáról visszaszólt Lawrence Ferlinghetti, köszöni szépen, nem tart igényt az őt megillető díjra. De a többi költőnagyság: Simin Behbahani, Ali Esber Adonis, Yves Bonnefoy, Charles Bernstein, Giuseppe Conte, Adam Zagajewski, Augusto de Campos, Yang Lian és tavaly Clara Janés Nadal örömmel utazott Budapestre, vette át a Janus Pannonius-díjat.

Nemcsak nagy verseket hagytál nemzetünkre, de álmaid is hatalmasak voltak.

Tüzeddel, lelkesedéssel küldtél bennünket harcba, megharcolt harcaid sohasem fulladtak kudarcba. Messiás lényed világította be a szellem és a haza sugárútjait.

Immanuel Kant szülővárosát újra híressé titted, megírtad a Königsbergi kiáltványt, mely átjárást és együttműködést biztosítana az orosz és az európai uniós kultúra között, amilyenhez fogható ma nem létezik. *„Az Unióval közösen kormányozni az Európa kulturális fővárosává váló Königsberget, ez olyan esély és olyan modell, precedens volna, amit föl nem ismerni igen nagy stratégiai hiba lenne”* – írtad. Mindjárt csatlakozott a kiáltványhoz Konrád György, Umberto Eco, Mircea Dinescu.

Bárhol éltél, te voltál a szellem kenyérében a kovász. Költőgenerációk nőttek fel vigyázó szemed alatt, s váltak kötetről kötetre egyre ismertebbé: Orbán János Dénes, Sántha Attila, Farkas Wellmann Endre.

Őrzi telefonom utolsó üzeneted: *Hívd Zsuzsit! Ne keresd elveszett verseim!* Arra a kérdésemre már nem válaszoltál: *A Podmaniczky utcai lakás folyosóján elveszett kéziratokra gondolsz?*

Mennyi jót és szép, okos szót kell elköltenie a költőnek, hogy átutazza a galaxisokat?

Mennyi törődést, metaforát, költői képet kell élesítenie, hogy a Tejút labirintusaiból egy messzi, elfeledett szőke tengerparton végül kikössön? Szívemben dajkálom szavaid, bátorításod és tanácsaid. Öröm verseid.

*Virrasztok én és őrzöm őket
míg tízezer év eltelik
hisz énnekem ez annyi csak
mint hajnaltájtól reggelig.*

Gézám, nem tudok elbúcsúzni tőled!

(Forrás: magyarnemzet.hu)

